

honderd
jaar
onze
lieve
vrouw
visitatie
in
tilburg

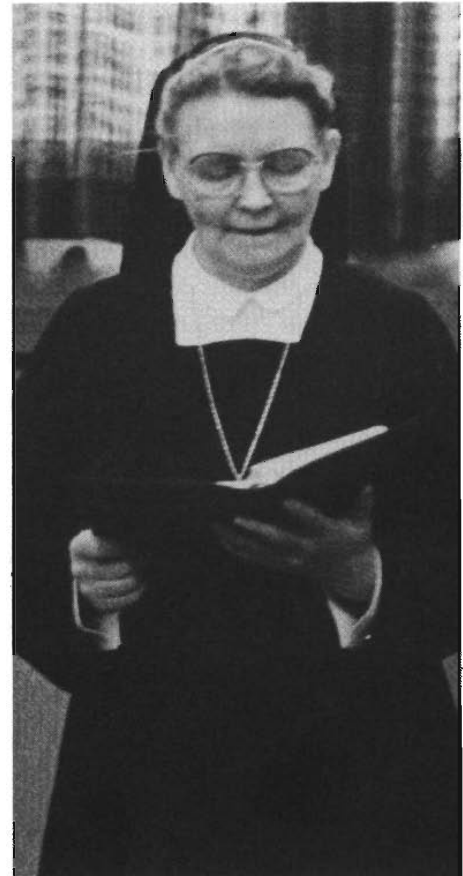

HONDERD JAAR

Op 20 februari 1985 kijken wij, Zusters van Onze Lieve Vrouw Visitatie, in ons klooster aan de Bisschop Zwijzenstraat in Tilburg, terug op een geschiedenis van honderd jaar. Want op dezelfde datum in 1885 werd onze contemplatieve gemeenschap van Visitandinnen in deze Brabantse stad gevestigd. Gedurende een eeuw hebben wij geprobeerd aan de zich steeds sterker ontwikkelende gemeente een biddende community aan te bieden. Als een rustoord van stilte, meditatie, bezinning, liturgieviering. De Zusters van de Visitatie, zoals we ook gemakshalve genoemd worden, blijken voor veel mensen een begrip te zijn geworden. Wij ervaren dat voortdurend en dat stemt ons dankbaar.

Menigeen heeft ons in de loop van de jaren weten te vinden. En momenteel is het niet anders. Door middel van brieven en telefoongesprekken, door bezoeken en ontmoetingen, door gastvrijheid en onze open kapel komen wij dagelijks in contact met uiteenlopende mensen. Samen met hen vieren wij de eucharistie of zijn wij bij elkaar in een gebedsdienst of het koorgebed. Gedurende korte of langere tijd deelt men ons leven van stilte en gebed. Men klopt bij ons aan om te praten als de lasten te zwaar drukken of als men ons op de hoogte wil brengen van vreugdevolle gebeurtenissen. Men geeft ons de gebedsintenties die een plaats krijgen in ons gebedsritme. Anderen komen om te genieten van de rust in onze tuin. Op die manier ervaren wij, dat wij stevig verankerd zijn in de Tilburgse bodem.

In deze brochure willen wij u deelgenoot maken van onze geschiedenis die ouder is dan de honderd Tilburgse jaren. Onze orde vindt zijn begin om-

IETS MEER, IETS HOGERS

"Ik voelde dat ik verliefd was op de Lieve Heer, die me gedurende mijn leven tot-dan-toe tot grote vriend en steun was geweest. Ik meende niet beter te kunnen doen, dan me - zodra mij dit mogelijk was - uit alle aardse besloomingen terug te trekken en Hem trouw te blijven zoeken. Daarom volgde als vanzelf mijn intrede in dit klooster, met een leefregel aangepast aan mensen op hogere leeftijd en met zwakke gezondheid.

De wil om trouw te blijven heeft me over veel eerste moeilijkheden heengebracht. En ook het inzicht dat we dienstbaar kunnen zijn aan onze medemensen, door te delen in de zorgen en de noden die men ons komt vertellen en deze op te nemen in ons gebed, door te proberen in onze manier van leven te laten zien dat er iets meer, iets hogers is dan het gewone aardse bestaan."

streeks 1610, in Frankrijk. Ook willen wij u enig zicht geven op onze levenswijze waarin de eucharistie en het koorgebed vooraanstaande plaatsen innemen. Bovendien vertellen verschillende van ons wat zij vandaag de dag ervaren aan hun religieuze leven, wat zij in deze turbulente tijd beleven aan dit avontuur met God, zoals een van ons het uitdrukt.

Wij hopen dat het u en ons gegeven is moed en kracht te putten uit de herdenking van "honderd jaar Visitandinnen in Tilburg".

NAAR TILBURG

Het begon, wat Tilburg betreft, in 1885. Maar het verblijf van onze orde in Nederland nam eerder een aanvang. De vervolging van kloosterorden, als gevolg van de Kulturkampf in Duitsland, lag daaraan ten grondslag. De Zusters van de Visitatie werden uit hun klooster in Mülheim (Westfalen) verdreven. Aanvankelijk vonden zij een nieuwe woonplaats in diverse kloosters in Frankrijk. Maar uiteindelijk werd de groep verenigd in de Nederlandse gemeente Duistervoorde (Gelderland). Dat was op 6 december 1880.

Onder de zusters die hun intrek namen in Duistervoorde, was de uit Tilburg afkomstige Dorothea Mathijssen. Op die plaats begon zij haar kloosterleven. Al snel bleek dat het huis in Duistervoorde niet geschikt was om langdurig een contemplatieve kloostergemeenschap te herbergen. Na de eeuwige professie van Dorothea Mathijssen verhuisde de communiteit daarom naar Tilburg, waar haar ouderlijk huis in de Bisschop Zwijsenstraat tot slotklooster kon worden ingericht. Superior Franciscus de Beer, de toenmalige algemeen overste van de Fraters van Onze Lieve Vrouw, Moeder van Barmhartigheid, die tegelijkertijd deken van Tilburg was, zorgde daarbij voor een krachtige ondersteuning.

Sinds februari 1885 voelt de Orde van Onze Lieve Vrouw Visitatie zich thuis in Tilburg. Op dit moment vormen wij er een groep van zestien zusters, waaronder één tijdelijk geprofeste.

HARTELIJKE NAASTENLIEFDE

"Ik ben nu, in 1985, graag Zuster van Onze Lieve Vrouw Visitatie om te trachten, samen met mijn medezusters, een teken te zijn dat naar God verwijst, naar God die alle mensen liefheeft en gelukkig wil maken. Concreet willen wij daar uiting aan geven, doordat onze kapel en ons klooster centra zijn van eucharistisch en liturgisch leven, van stilte en bezinning, van hartelijke naastenliefde.

We zullen allen moed en vertrouwen nodig hebben om de problemen en spanningen van deze tijd aan te kunnen. Maar met Gods hulp zullen wij ze overwinnen, door Zijn leiding en Zijn wil te volgen. Maria zal daarbij ons voorbeeld zijn."

375 JAAR GELEDEN

Op 6 juni 1610 vond de Orde van Onze Lieve Vrouw Visitatie haar oorsprong in Annecy, een kleine stad in Savoye (Frankrijk). Onder de bezielende leiding van Franciscus van Sales, bisschop van Annecy, en Joanna Francisca Frémiot, barones de Chantal, vestigden zich enkele vrouwen in het huis *la Galerie*. Het oorspronkelijke doel van Franciscus van Sales was een vereniging te stichten die het beschouwende leven en het werkende leven tot een eenheid zou vormen. Na een proefperiode van een jaar zouden de zusters zieken in hun huizen gaan verplegen en andere vormen van liefdadigheid ter hand nemen.

De samenvoeging contemplatie en werk-buitenshuis was voor die tijd - 375 jaar geleden - iets geheel nieuws. Voor vrouwen die het religieuze leven wilden leiden, was alleen het slotklooster ter beschikking. De kerkelijke overheden van destijds konden zich dan ook niet met de opzet van Franciscus van Sales verenigen. En dat was de reden dat uiteindelijk werd overgegaan tot het vormen van een beschouwende orde.

VRUCHTBAAR VOOR GODS KERK

"Ik ben in een contemplatieve orde ingetreden, omdat ik denk dat ik daar iets kan betekenen voor de kerk van Jezus Christus en heel de mensheid.

Mijn beweegredenen om in deze gemeenschap te leven zijn nog steeds dezelfde als toen ik intrad: mijn geloof in de waarde van dit leven, mijn geloof dat een intens gebedsleven vruchtbaar kan zijn voor Gods kerk. Mijn beweegreden om hier te leven is Jezus Christus.

Ik hoop dat onze communiteit door ons gebedsleven van grote waarde en betekenis is voor de mensen."

IN LIEFDE EN EENHEID

"Ik ben in het klooster om voor de mensen in de wereld mijn gebeden en goede werken in stilte aan God op te dragen.

Mij beweegt de nood van deze wereld. Mensen die geen tijd hebben om te bidden, willen wij aanvullen door ons gebed en door liefde en eenheid onder elkaar, in geest en waarheid in het wezenlijke.

De mensen vinden het fijn dat er nog kloosters zijn in deze stad Tilburg. Vooral zij die bezinningsdagen bij ons willen doorbrengen, aan ons om raad en geestelijke steun vragen en contacten leggen door middel van brieven of telefoon.

Dat is ons apostolaat."

OM JEZUS CHRISTUS EN ZIJN EVANGELIE

"Ik ervaar mijn keuze als een sterke neiging naar een leven van stilte en gebed, waaraan men niet kan weerstaan. Ik maak wel eens de vergelijking met een kunstschilder of een musicus die ook hun neiging moeten volgen. En zij doen dat waarschijnlijk niet, omdat er zo'n goede boterham in zou zitten. Daarom zie ik het voortbestaan van het kloosterleven ook niet zo somber in. Mensen met het verlangen naar stilte en gebed zullen er altijd zijn. De vormgeving wil ik dan buiten beschouwing laten, want die zullen de volgende generaties zelf moeten zien te vinden. Als ik wil uitdrukken wat mij heeft bewogen om religieuze te worden, kan ik dat doen met de eenvoudige vaststelling: een leven leiden om Jezus Christus en zijn Evangelie. Het verlangen om dat in een groep te realiseren was er al, toen ik nog jong was. Maar dat verlangen sprak ik niet uit, waarschijnlijk omdat de consequenties van zo'n keuze me steeds duidelijker werden.

Mijn keuze om Visitandin te worden is mij aangereikt en daar ben ik altijd gelukkig mee geweest. De eenvoud en de mildheid van onze orde en het verlangen van Franciscus van Sales om ook oudere meisjes de kans te geven een contemplatief leven te leiden, paste volledig in mijn verwachtingspatroon. Dit laatste wordt momenteel in de orde enigzins tegengehouden, omdat de tijdsomstandigheden de vitaliteit van onze gemeenschappen dreigen aan te tasten. Maar dat zal hopelijk een tijdelijke aanbeveling zijn. De wens van onze stichters moet volgens mij blijven bestaan.

Overigens wordt er in de orde flink gewerkt aan de opleidingen en ook in diverse landen van Afrika, in Mexico, Brazilië, India zijn de laatste jaren nieuwe stichtingen tot stand gekomen.

Als onze gemeenschap zich in de toekomst niet kan handhaven door gebrek aan vitale krachten, wil ik nog Zuster van Onze Lieve Vrouw Visitatie blijven."

DOCHTERS VAN GEBED

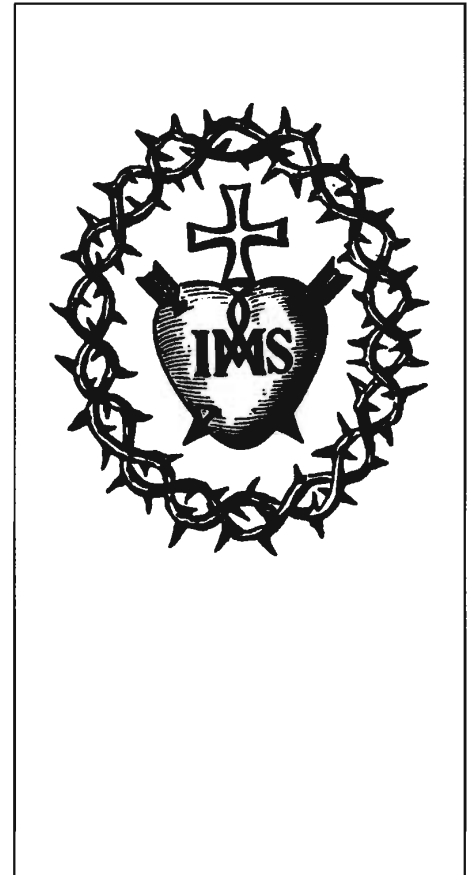
De later heilig verklaarde Franciscus van Sales kende een bijzondere bedoeling met de nieuwe Orde. Hij bracht deze aldus onder woorden: *"... om aan God dochters van gebed te schenken en zielen, zo ingekeerd, dat zij waardig bevonden worden om Zijn oneindige majesteit te dienen en Hem te aanbidden in geest en waarheid."*

Als wapen koos hij een hart met twee pijlen doorstoken en omsloten door een doornenkroon. Uit het hart waarin de namen van Jezus en Maria staan, rijst een kruis op. *"Werkelijk, onze kleine congregatie is een werk van Jezus' Hart en van Maria. Door de opening van Zijn Heilig Hart heeft de stervende Verlosser ons ter wereld gebracht."*

De devotie tot het Heilig Hart is sindsdien onlosmakelijk met onze Orde verbonden. *"Een ziel die al haar kracht put in het Heilig Hart van Jezus, ontbreekt nooit de moed"*; was bijvoorbeeld een van de gedachten van Joanna Francisca de Chantal.

De devotie tot het Heilig Hart van Jezus werd versterkt tijdens het leven van een onzer zusters: Margaretha Maria Alacoque. In het klooster van de Visitatie in Paray-le-Monial (Frankrijk) openbaarde Christus zich aan haar in verschillende visioenen. Hij toonde Zijn liefde voor de mensen en vroeg haar om eerherstel en wederliefde. Zij werd daardoor een krachtig propagandiste voor de Heilig Hart-verering, wat door de zusters niet alleen als een persoonlijke taak werd ervaren maar steeds sterker als opdracht van de gehele Orde is verstaan.

Ook in onze tijd trachten wij een eigentijdse vorm te geven aan de devotie tot het

BLIJ EN GELUKKIG

"We zijn allen zwakke mensen met onze fouten en beperkingen. Onze heilige Stichter zegt, dat wij zo lang wij leven fouten zullen begaan. Mensen zonder fouten hoeft men hier beneden niet te zoeken. We mogen al blij zijn als wij in het uur van onze dood de volmaaktheid zullen bereiken. Hij kon het weten! Hij, die zoveel ondervindingen heeft gehad. Wij zijn allen van goede wil en willen ook ons best doen naar de volmaaktheid te streven, al is het dan met vallen en opstaan.

Met Gods hulp trachten wij goed te zijn voor elkaar, alles voor elkaar over te hebben en elkaar te helpen en te verlichten als het enigzins kan. We zijn hier om elkaar blij en gelukkig te maken."

Heilig Hart. Wij vinden daartoe steun in het Evangelie van Johannes. In hoofdstuk 7 lezen wij:

"Op de laatste en grootste dag van het feest stond Jezus daar en riep met luider stem: 'Als iemand dorst heeft, hij kome tot Mij; wie in Mij gelooft, hij drinke. Zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.' Hiermee doelde Hij op de Geest, die zij, die in Hem geloofden, zouden ontvangen, want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was."

Het Tweede Vaticaans Concilie heeft benadrukt, dat het onze eeuw gegeven is meer te gaan leven door de Geest. Naar het woord van Paulus die in de Galatenbrief zegt: *"... de vrucht van de Geest is liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtheid, ingetogenheid. (...) Daar wij leven door de Geest, willen wij ook leven volgens de Geest."*

UITBREIDING

De stichters van onze Orde wilden de kloostergemeenschappen niet alleen openstellen voor gezonde, doorgaans jeugdige personen. Zij dienden ook open te staan voor vrouwen die wegens hun gezondheid of hun gevorderde leeftijd niet konden voldoen aan de vaak strenge eisen van het kloosterleven.

Deze intentie is tot op de dag van vandaag blijven bestaan.

De Orde van Onze Lieve Vrouw Visitatie breidde zich snel uit. Bij de dood van Franciscus van Sales in 1622 telde men reeds dertien huizen. Bij het overlijden van Joanna Francisca de Chantal in 1641 was het aantal gestegen tot 86. Momenteel heeft de Orde zich over alle delen van de wereld verspreid, met in totaal 165 vestigingen, verenigd in een twintigtal federaties. Elk klooster van de Orde behoudt daarbij de eigen autonomie, met het recht op postulaat en noviciaat.

In onze dagen zet de uitbreiding zich onder meer voort naar de Derde Wereld. En dat is dan ook de reden, waarom wij eventuele feestgaven bij gelegenheid van *"honderd jaar Visitandinnen in Tilburg"* onder meer aan deze ontwikkelingen en nieuwe vestigingen willen schenken.

Het klooster van Annecy blijft intussen het middelpunt van Onze Orde: *De heilige bron*. In de basiliek rusten de stoffelijke resten van onze stichters: de heilige Franciscus van Sales en de eveneens heilig verklaarde Joanna Francisca de Chantal. Een museum maakt onderdeel uit van het kloostercomplex.

● *"De geest van de Visitatie is een geest van diepe ootmoed jegens God en van grote zachtmoedigheid jegens de naaste"*, zei Franciscus van Sales.

IN DE PALM VAN ZIJN HAND

"De kern van het contemplatieve leven is voor mij het vol zijn van God. Mijn levenshouding. Ik voel me, ondanks heel veel, heel rijk met Hem en ben Hem heel dankbaar voor alles. Voor de tijden en soms momenten van intens geluk, ook en vooral in tijden van allerlei moeilijkheden. De Heer is goed voor mij.

Op grond van de Schrift, de traditie en eigen ervaring mag ik op mijn eigen wijze op een bescheiden manier de christelijke hoop uitdragen wat vooral de taak is van de religieuzen, de christenen in deze tijd. De kracht hiervoor haal ik uit het gebed, de lezing van de Schrift en de kerkvaders en uit de vriendschap met medezusters, vrienden, familie en bekenden.

Samen in gemeenschap is ons gebed een dienst aan de kerk en de samenleving, aan het Rijk van God. Het gebed is de bedding van ons

contemplatieve leven, voor mij vooral het persoonlijk gebed. In ons gebed dragen wij de grote wereldproblemen van nu, van armoede en kernbewapening, rassensrijd, abortus, gebroken relaties, drugs. Zo probeer ik een evangelische, toekomstgerichte religieuze te zijn, te

leven in de zekerheid dat het goede zal winnen van het kwade, dat de toekomst in Gods hand ligt en dat er toekomst is voor alle mensen die zich wenden tot de Heer.

Wat een troost te weten, zeker te weten, dat mijn naam staat geschreven in de palm van zijn Hand."

VERVULLING

De naam *Visitatie* danken wij aan de toewijding van onze Orde aan Maria. Het woord betekent: *bezoek* en wil in de religieus-bijbelse betekenis vooral verwijzen naar het bezoek van Maria aan haar nicht Elisabet.

In het Evangelie van Lucas lezen we daarover:

"In die dagen reisde Maria met spoed naar het bergland, naar een stad in Judea. Zij ging het huis van Zacharias binnen en groette Elisabet. Zodra Elisabet de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot; Elisabet werd vervuld met de heilige Geest en riep met luider stemme uit: 'Gij zijt gezegend onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot. Waaraan heb ik het te danken, dat de moeder van mijn Heer naar mij komt? Zie, zodra de klank van uw groet mijn oor bereikte, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Zalig zij die geloofd heeft, dat tot vervulling zal komen wat haar vanwege de Heer gezegd is."

EEN GESCHENK VAN GOD

”Waarom ben ik nu hier?

Om Jezus te beminnen en aan me-dezusters en medemensen dienstbaar te zijn. Om zo door te leven met Jezus de geheimen van het leven en de dood te doorgronden. Dat beweegt mij om in deze gemeenschap te leven in de Orde van de Visitatie. Iedere roeping is een gave door God zelf aan jou gegeven, iedere dag een geschenk van God. We ontvangen alles van Hem. Met de gaven die Hij persoonlijk geeft, mogen we iedere dag meewerken, zoals de apostel Paulus in zijn brieven schrijft. Jezus heeft mij in deze gemeenschap gebracht.”

EEN LUISTEREND MENS

"Ik ben in de Orde van de Visitatie, omdat er ruimte en mogelijkheid is voor vernieuwing.

Voor mij is het nog steeds een avontuur met God.

God spreekt door de mensen en in tekens.

Daarom geloof ik, dat er altijd begeesterde mensen zullen zijn, die voorgaan, je laten schrikken, je wakker houden, behoeden voor verslapping, verandering stimuleren.

Luisteren, openstaan, vooral openstaan voor mensen in geestelijke nood, zijn daartoe voorwaarden.

Maar niet ten koste van je gebedsleven of de gemeenschapsverplichtingen.

God wil wat met je leven doen. De oude geest moet in de vernieuwingen betere kans krijgen. Misschien mag de eigenlijke bedoeling van de stichter nu verwezenlijkt worden! De Visitatie kent een geest van eenvoud en liefde.

EEN LIEFDESVERKLARING

"De Visitatie was voor mij geen vooropgezet doel. De aantrekking kwam van God, door middel van de tuin en het koorgebied. De fase van stilte en het inzicht omtrent de betrekkelijkheid van de dingen waren daaraan vooraf gegaan. Het was een aankomen op de plaats waar ik verwacht werd. Aan alle kanten werd me dat duidelijk.

De gemeenschap was in eerste instantie bijzaak, ik was intens gelukkig. En ben dat nog, maar dieper. Maar de bijzaak werd wel eens hoofdzaak en dan was alles niet meer zo vanzelfsprekend, en zo eenvoudig. De bron is Christus, elke dag meer. En het is maar goed dat Hij onuitputtelijk is! Mijn liefde voor Hem groeit nog steeds, en ook mijn dankbaarheid jegens Hem. Hij laat zich overal vinden. Als ik maar oplettend ben: in de Eucharistie, in de geestelijke lezing, en misschien het meest voor mij in de mensen!

Hoewel de Orde van de Visitatie aanvankelijk van weinig betekenis was voor mij, is mijn liefde voor haar met de dag gegroeid, en groeit zij nog steeds. Ik houd van haar geest en spiritualiteit. En hoewel ik nog geen goede Visitandin ben, hoop ik het met Gods hulp toch te worden. Het klinkt simpel, maar toch is het zo: ik houd van de Heilige Franciscus van Sales, en van de Heilige Margaretha niet te vergeten. Als dat geen echte liefdesverklaring is, weet ik het niet."

Ik geloof, dat je in die geest veel luisterend mens is een beminnelijk voor een ander kan betekenen. Een mens."

ONS DAGELIJKS LEVEN

Driehonderdvijfenzeventig jaar na de stichting van onze Orde en honderd jaar na de vestiging in Tilburg zoeken wij dag in dag uit de idealen van onze stichters tot werkelijkheid te maken.

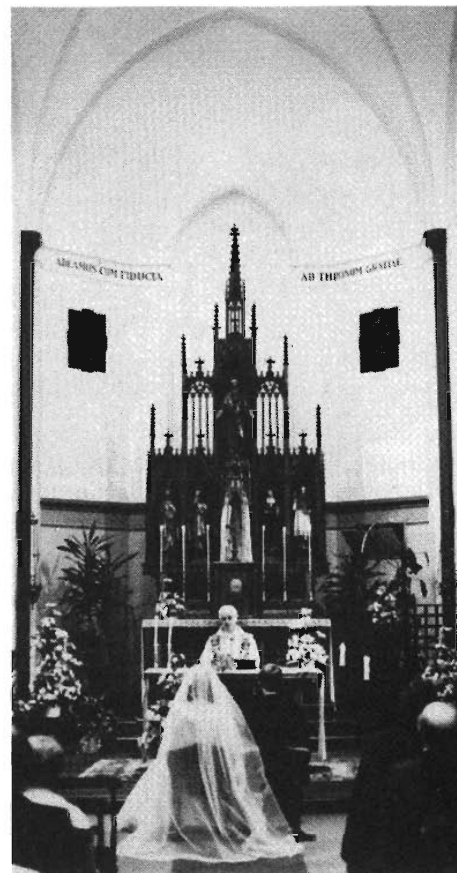
Wij doen dat bijvoorbeeld door dagelijks de eucharistie, het middelpunt van het christelijk geloof, te vieren. Doordeweeks om half acht, zondags om negen uur. Anderen kunnen zich aansluiten bij ons om samen het hart van de godsvrucht en de ziel van vroomheid en onuitsprekelijk geheim te ervaren.

De openbare kapel is trouwens ook voor andere eucharistische en liturgische vieringen ter beschikking, bijvoorbeeld bij gelegenheid van een huwelijk of een jubileum.

Op de eerste vrijdag van de maand is gedurende de gehele dag het Heilig Sacrament uitgesteld. Ieder die daaraan behoefte heeft, kan een bezoek brengen.

Dagelijks bidden wij viermaal het liturgisch koorgebed. Daarin verenigen wij ons met alle mensen om God een offer te brengen van lof, dank en eer. Wij bevelen Hem de eigen en de aan ons opgegeven intenties aan en smeken Zijn goddelijke goedheid over ons te waken.

-
- In ons dagelijks gebed nemen wij de noden, de verlangens, de vragen en het zoeken van de mensen mee.
 - Het gebed is de toegang tot de aanschouwing van God, van aangezicht tot aangezicht.

EEN SYMBOOL

"Een goed gemeenschapsleven draagt er toe bij, dat men met belangstelling meeleeft met de leden van een kloosterlijke gemeenschap, ook dat het gezamenlijke gebed sterk bevorderd wordt. Het kloosterlijke gemeenschapsleven maakt de verbinding tussen gebed en arbeid tot een werkelijk feit: "een ontmoeting in vruchtbaar leven". Het leert: samen bidden, samen werken. Zo zie ik het religieus leven als een symbool, een teken van algehele liefde tot God en de medemens. Paus Paulus VI sprak op 8 september 1964 tot de religieuzen. "Wij willen aan de religieuzen niet haar stilte, bezinning, haar betrekkelijke zelfstandigheid en haar eigen levensstijl ontnemen. Maar wij wensen een meer directe en vollediger deelname aan het leven der Kerk, liturgie, sociale caritas, die tot heiliging en stichting van de mensen dient."

We willen tonen dat onze rijkdom in Christus is. Dat is onze Blijde Boodschap aan de mensen. We geven de steun van ons gebed, waar nodig stoffelijke steun, aan allen een hartelijk meeleven in hun noden.

Daarom mag een afgezonderd kloosterleven niet inhouden: binnen het kleine kringetje van de eigen kloosterbelangen leven. Dat zou tegen de liefde zijn. Liefde moet de vervulling zijn van de 'wet'. De liefde van Christus dwingt ons ook in deze moderne en harde tijd verder te gaan."

DOOD OVERWINNEN

''De beleving van de diepste waarden van ons bestaan levend houden, geeft een diepe zin aan mijn leven als Visitandin in deze tijd. Ik hoop, dat we het nog lang samen mogen volhouden, gesteund door al die lieve mensen om ons heen, en dit als dienst aan het Rijk van God op deze wereld.

Iemand zei eens: 'Tilburg zonder de Visitatie is voor mij en voor velen ondenkbaar.'

Mocht dit toch gebeuren, dan is het voor mij nog zinvol om er mee door te gaan, omdat ik weet dat de Heer leeft, dat Hij met ons is en dat Hij de krachten van het kwaad en de dood overwonnen heeft. En wij met Hem mogen het kwaad en de dood overwinnen.

Dat Zijn Rijk moge komen! En dat het zal komen, weet ik zeker, door Christus onze Heer.'

EEN GOEDE GEEST

''Wat is de Blijde Boodschap die de zusters van de Orde van Onze Lieve Vrouw Visitatie, als beschouwende zusters aan elkaar en aan de mensen van Tilburg in de afgelopen honderd jaar gebracht hebben en nog steeds brengen, ondanks menselijk falen?

''Visitatie'' betekent: het bezoek van Maria aan haar nicht Elisabet. Zij ontmoeten elkaar, begroeten elkaar, helpen elkaar. Echte ontmoetingen zijn zeldzaam en zijn alleen daar waar een goede geest heerst.

Ook wij, als zusters van de Visitatie, proberen zoals Maria en Elisabet elkaar, de mensen van Tilburg, van kerk en wereld te ontmoeten. Door die ontmoeting proberen wij elkaar bij vreugde en lijden, in liefde bij te staan door gebed en offer, door woord en daad. Dat apostolaat is wereldwijd en vond ik hier, toen ik intrad, en vind ik nog steeds het voornaamste: samen in gemeenschap leven, biddend en werkend tot glorie van God en heil van de mensheid.''

GASTVRIJHEID

Volgens kloosterlijk gebruik willen wij gastvrijheid betonen aan hen die rust en stilte zoeken. Als teken van verbondenheid met de mensen dichtbij en veraf. Wij doen dat op verschillende manieren: in de kapel, in de spreekkamer, door middel van correspondentie en de telefoon, in ontmoetingen.

Aan vrouwelijke religieuzen en andere vrouwen en oudere meisjes bieden wij de mogelijkheid gedurende enkele dagen ons leven van stilte en gebed te delen. Bijvoorbeeld in de vorm van enkele bezinningsdagen. Men neemt dan deel aan onze gebedsdiensten en gebruikt samen met de gemeenschap de maaltijden.

IN DIENST VAN GOD EN DE KERK

Bij de hernieuwing van onze geloften die ieder jaar plaatsvindt op 21 november, de feestdag van Maria Presentatie (de opdracht in de tempel), zeggen wij deze tekst:

*"Ik bekrachtig en hernieuw uit heel mijn hart
de geloften die ik aan God
gedaan heb om Hem altijd
in de Orde van Onze Lieve Vrouw Visitatie
te dienen
door maagdelijkheid, gehoorzaamheid en armoede.
In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen."*

Onze stichteres Joanna Francisca de Chantal zei eens:

*"De innerlijke volmaaktheid waarvan wij professie
moeten afleggen, bestaat in de nauwgezette naleving
van het laatste document dat onze Gelukzalige Vader
ons heeft nagelaten: niets vragen, niets weigeren."*

**Ons adres is: Zusters van Onze Lieve Vrouw Visitatie
Bisschop Zwijzenstraat 5
5038 VA TILBURG**

Ons telefoonnummer is: 013-425583

**Ons giro-nummer is: 1095114;
en ons nummer bij de Amro-bank: 45.58.15.801**

Samenstelling: Ton Smits, Konferentie Nederlandse Religieuzen,
afdeling Pers en Publiciteit

Foto's: Theo van der Rakt

Druk: Zwijzens Drukkerij - Tilburg

